

ת"פ 55558/12/11 - מדינת ישראל נגד פביאן דה פאס

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 55558-12-11 מדינת ישראל נ' דה פאס

בפני
בעניין:
כבוד השופט אלון אינפלד
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עפרה לוי, פמ"ד

המאשימה

נגד

פביאן דה פאס
ע"י ב"כ עוה"ד גיל דחוח ועומר בללי

הנאשמת

גזר דין

1. הנאשמת הודתה והורשעה במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירות רבות מאוד של זיוף מסמכים בכוונה לקבל באמצעותם דבר בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף, קבלת דבר במרמה, גניבה בידי עובד, רישום כוזב במסמכי תאגיד, וכן עבירת ניסיון לבצע עבירות דומות.

2. הנאשמת עבדה כחשבת שכר רשתית, ברשת המלוונות ישרוטל, והייתה אחראית על שבעה בתי מלון של הרשת באילת. במסגרת תפקידה הייתה אחראית על הכנת משכורות לעובדים; הפקת תלושי שכר; הזנת נתונים למערכת המחשוב לצורך חישוב השכר; הדפסת שיקים המיועדים לתשלום משכורות, מפרעות או תשלומים אחרים לעובדים; העברת השיקים למורשה חתימה; העברת השיקים החתומים לתשלום לקופאית הראשית של רשת בתי המלון, על מנת שתדאג לפירעונם בבנק ותקבל כסף במזומן (במקרה הצורך); קבלת כסף מקופאית ראשית (במקרים בהם בוצע תשלום לעובדים זרים במזומן); העברת התשלום לעובדים באמצעות נציגי משאבי אנוש של בתי המלון וכן, הכנת פקודות שכר חודשיות בדבר הוצאות השכר של הרשת עבור הנהלת החשבונות של הרשת.

3. על פי כתב האישום המתוקן בתקופה שבין תחילת שנת 2008 לבין חודש ינואר 2010, זייפה הנאשמת מסמכים ורישומי מחשב רבים, השתמשה במסמכים מזויפים, קיבלה "דבר בנסיבות מחמירות" ובעיקר **גנבה מכספי הרשת סכום כולל של 2,750,098 ₪** וכן, ניסתה לגנוב עוד סכום של 93,012 ₪. תוך כדי מעשים אלה, גרמה לרישומים כוזבים במסמכי התאגיד.

4. חמשת האישומים מפרטים את הדרכים הקונקרטיות באמצעותן ביצעה את מעשי הגניבה בפועל. הדברים מפורטים בכתב האישום ואין צורך לחזור על כל הפרטים כאן. יאמר כי המעשים כללו, בין היתר, זיוף של רשימות עובדים הזכאים לתשלום במזומן, כך שהוכנו עבור "עובדים" שלא היו זכאים לכך כלל מעטפות כסף במזומן לתשלום, אותן הנאשמת נטלה. בשיטה זו, באמצעות 184 מעטפות במשך תקופה של כשנה, גנבה למעלה מ-1,200,000 ₪. שיטה דומה הייתה בעת טיפול בבקשות לתשלום מפרעות שהועברו על ידי עובדי משאבי אנוש מבתי המלון השונים. הנאשמת הוסיפה לרשימות של הזכאים למפרעות שמות של עובדים שלא היו זכאים כלל למפרעות וכאשר הוכנו עבורם מעטפות לתשלום במזומן, נטלה אותן הנאשמת. בשיטה זו

גנבה הנאשמת ב-215 מעטפות שונות סכום העולה על 970,000 ₪, על פני תקופה של כשנה. באופן דומה זייפה הנאשמת את הרשימות של הזכאים לתשלום בגין "גמר חשבון" עבור עובדים שסיימו את עבודתם, על ידי הוספת שמות לרשימת הזכאים. הנאשמת גנבה את המעטפות שהוכנו עבור מי שלא היה זכאי לכך כלל. בשיטה זו, גנבה הנאשמת סכום העולה על 570,000 ₪ באמצעות 28 מעטפות שונות לתקופה של כשנה.

5. הנאשמת נתפסה, כמפורט באישום הרביעי, כאשר הכינה תלושי "גמר חשבון", כאמור, עבור עובדים שלא היו זכאים לכך, והביאה לכך שיירשמו שיקים בהתאם ולהחתמתם על ידי מורשה החתימה. אולם, כאשר הגיעה הנאשמת לבית עסק, העוסק בשירותי מטבע, על מנת לפדות את אחד השיקים האמורים, התעורר החשד של אחת העובדות במקום, שהחלה בבירורים טלפוניים. הנאשמת ברחה מן המקום וניסתה להסתיר את מעשיה ביחס לשיקים שנותרו בידה.

6. יודגש ויובהר כי הדברים לעיל מובאים בתמציתיות רבה, אך כתב האישום מפרט לא רק כל סכום וסכום שנגנב וכל שיק ומסמך שזויף, אלא גם את כל המערך השיטתי, הארוך והמורכב של פעילות הנאשמת. פעילות שכללה שלבים שונים של זיוף מסמכים, של הטעיה, התעיה ומרמה, והכל כדי להתאים את הרישומים בתוך ספרי הרשת, באופן שלא יתגלו מעשי הגניבה בבדיקה חשבונאית.

7. המשפט התנהל על פני תקופה ארוכה, נשמעו עדים רבים מאוד, חברים לעבודה של הנאשמת ועדים אחרים. הוגשו מסמכים רבים והושקע זמן רב של בית המשפט והצדדים, על מנת לברר את האשמה. בסופו של דבר, בשלב מתקדם של פרשת התביעה, אך בטרם נשמע עד מרכזי שצפוי היה להעיד על פני ישיבות רבות מאוד ובטרם נשמע חלק נוסף של העדים, הגיעו הצדדים להסדר טיעון. במסגרת ההסדר הודתה הנאשמת בכתב אישום מתוקן בעבירות המתוארות, כאמור, והצדדים הסכימו על עיקרי הענישה.

8. **על פי ההסדר** יוטל על הנאשמת עונש מאסר בפועל בן 47 חודשים, בניכוי ימי מעצרה, וכן יוטל מאסר על תנאי וקנס בסך 100,000 ₪, ללא מאסר תמורתו. הצדדים הסכימו שרבע מהסכום ינוכה מההפקדה שהופקדה בשלב המעצר, והיתרה תשולם לאחר שחרור הנאשמת מן המאסר, בתשלומים. ישנה מחלוקת בין הצדדים לגבי אופן פריסת התשלומים.

9. מטעם המדינה לא הוגשו ראיות לעניין העונש. **אין לנאשמת עבר פלילי.**

10. מטעם ההגנה הוגש **קובץ מסמכים** הכולל מסמכים אודות קשיים שונים של בתה של הנאשמת, מכתב מטעם בנה, מסמכים כלכליים המלמדים על חוב משמעותי להוצל"פ. בין השאר הוגש פסק דין בהליך האזרחי שבין רשת ישרוטל לבין הנאשמת, בו חויבה הנאשמת בתשלום של סכום הגניבה כמפורט לעיל. כן עולה מתוך מסמכים אלה, כי בית המגורים של הנאשמת וילדיה מעוקל לצורך פסק דין זה וצפוי להיות ממומש על מנת לשלם את המגיע לרשת בתי המלון.

11. מטעם הנאשמת העידה **אחות הנאשמת**. זו סיפרה על ילדותה הקשה של הנאשמת, על האחריות הרבה שנטלה על עצמה בהיותה צעירה, כאשר חויבה לעשות עבודות בית הרבה מעבר למקובל לגילה. נמסר כי הנאשמת פיתחה דפוס של ריצוי של בני משפחתה וכך נהגה אף בהמשך חייה.

12. פרטים יותר מלאים אודות הרקע המשפחתי עולים **מתסקיר שירות המבחן**, אך אלה לא יפורטו כאן מחמת צנעת הפרט. יאמר על דרך הפרפרזה, כי מדובר במי שגדלה על רקע קשיים של ממש במשפחה גרעינית, שהגיעו לכלל שיא בתקופת שירותה הצבאי, אז נאלצה ליטול על עצמה טיפול באחיה הקטנים. עם זאת,

לאחר השירות הצבאי, עברה להתגורר באילת, על מנת להתרחק ממשפחתה. באילת התחתנה ונולדו ילדיה. זמן קצר לאחר שנפרדה מבעלה, הוא נפטר, דבר שגרם לקושי משמעותי לילדים. לאחר תקופה זו נכנסה הנאשמת למצוקה כלכלית ורגשית. מצוקה, שנוצלה על ידי בן זוג חדש, אשר נהג להמר, ואשר על מנת לרצות ולספק את הפסדיו, ביצעה הנאשמת את העבירות נושא כתב האישום. מדובר, אם כן, בעבירות שבוצעו בתקופת סחרור מוגדרת בחייה. אולם, לפני תקופה זו ולאחריה, נהגה הנאשמת באחריות, לעצמה, לאחיה הקטנים ולילדיה. היום בנה משרת כקצין בצנחנים. בתה, אשר מצליחה בלימודים למרות קשיים לימודיים שונים, מסיימת את לימודי התיכון, ואמורה לגשת לבחינות הבגרות בקיץ הקרוב. הנאשמת חרדה לגורל ילדיה, ובמיוחד לבתה. המלצת שירות המבחן היא לדחות את ביצוע עונש המאסר עד לאחר שהבת תסיים את מבחניה.

13. המדינה ביקשה לכבד את הסדר הטיעון. התובעת הסבירה כי המדינה הסכימה לתיקון כתב האישום ולעונש שאינו משקף את עמדתה המקורית, נוכח קשיים ראייתיים שונים. אלה התבטאו, בין השאר, בקושי להביא עובדים זרים שעבדו במלון ואשר הנאשמת עשתה שימוש בשמות שלהם, ספקות משפטיים לגבי קבילות של חלק מהמסמכים שנאספו, ראיות לזיוף אשר לגבי חלקן צריך היה להסתמך על סברות של עדים ולא עדות שנאמרה כ"עדות ברי", ועוד. המדינה הדגישה שיש חשיבות בעצם ההודיה של גניבה של סכום גדול, לקיחת האחריות, סיום המשפט והסכמה לענישה מוחשית. בהקשר זה ציינה המדינה כי למרות הזמן המשמעותי שכבר הושקע בניהול התיק, צפויה הייתה פרשת התביעה לבדה להימשך עוד עשרות ימי דיון. מבחינה זו, סברה המדינה שהזמן הנוסף שהיה חולף עד מיצוי הדין, ממילא היה מביא להפחתה בענישה.

14. לעניין העונש עצמו, עמדה התובעת על כך שמדובר בסדרת עבירות חמורה ביותר, הבאה לידי ביטוי במסמכים רבים ובראיות רבות שכבר הוגשו, ושעוד צפויים היו להיות מוגשים. המדובר במאות אירועים של גניבה שבכל אחד ואחד מהם נעשו פעולות זיוף של מספר מסמכים, הטעיה של מספר גורמים ברשת ומחוצה לה, ועוד פעולות שאפשרו לגנוב בכל פעם סכום קטן, מבלי שהדבר יורגש. פעולות רבות מאוד שהצטברו לסכום גדול מאוד. התובעת גם הדגישה את ההיבט המוסרי של הפרת האמון שניתן בנאשמת כחשבת ואת בגידתה של הנאשמת במעבידה ובחבריה לעבודה. בגידה זו לא הייתה רק בעצם גניבת הכסף, ולא רק במעשי המרמה כלפי עובדים מקבילים ועובדים תחתיה. נוכח אופי הזיופים, הכחשת הנאשמת את העבירות הובילה לחשד כלפי עובדים רבים אחרים, על לא עוול בכפם. כן הזכירה המאשימה כי מדובר במי שנתפסה "על חם" ולא באה והודתה בעצמה וכי הכסף, נכון להיום, טרם הוחזר לרשת.

15. על רקע נתונים אלה סבורה המדינה כי העונש המוצע, אף שאינו קל, הוא העונש המינימאלי הראוי לעבירות, ובהתחשב בשיקולים אשר בהסדר, יש לראות את העונש כסביר. לעניין הקנס הסבירה המדינה כי כאן המדינה ויתרה ויתור משמעותי. המדינה לקחה בחשבון, בהקשר זה, את המצב הכלכלי הקשה של הנאשמת, ובין השאר את העובדה כי הרשת צפויה לנסות לגבות, ככל שתוכל, מכספי הגניבה. לעניין פריסת התשלומים, בשאלה שנותרה במחלוקת אם החלק השני של תשלום הקנס ייעשה ב-36 תשלומים, אחרי ריצוי המאסר, או ב-50 תשלומים, אין מקום להתחשבות נוספת בנאשמת. המדינה ציינה עוד כי בדרך כלל נגד דרוש גם פיצוי, ללא תלות בהליך האזרחי. אולם, כאן, נוכח פסק הדין האזרחי ועל דעת הרשת, אין מתבקש פיצוי.

16. הסנגור ביקש להעריך את חומרת מעשה העבירה על רקע נסיבות חייה של הנאשמת, והמניע הישיר לביצוע המעשה. הסנגור טען כי המעשים נעשו על רקע קשיים, מצוקות וחולשות ולא מתוך תאוות בצע ורצון להתעשר. הסנגור הצביע על כך שאין לנאשמת כל הרשעות קודמות ולא היה ספק לגבי מהימנותה

לפני התקופה בה בוצעו העבירות. אולם, על רקע הסחרור המשפחתי המתואר בתסקיר, בוצעו העבירות, עליהן מתחרטת הנאשמת בכל לב, ועליהן נדרשת היא לשלם מחיר כבד, אישית, כלכלית ומשפחתית. למרות שהנאשמת לא הפסיקה זאת מיזמתה, אלא משום שנתפסה, הנאשמת שמחה שתקופת הסחרור הסתיימה, והתאפשר לה לחזור לאורח חיים יותר נורמטיבי.

17. הסנגור הבהיר כי אין לו טענה לעניו דין, שכן כתב האישום הוגש תוך זמן סביר והמשפט התנהל בקצב סביר, בשים לב לטיב העבירות והיקף הראיות. יחד עם זאת, הסנגור ביקש לקחת בחשבון את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, ואת המתח שהנאשמת נמצאת בו במשך כל התקופה. כן ביקש לקחת בחשבון את הזמן שנחסך, הן בהבאת עדים רבים מאילת, הן בשמיעת עדים למשך ימים רבים והן את המשכו של ההליך, הסיכומים והכרעת הדין. הסנגור ביקש לקחת בחשבון גם את סבל ילדי הנאשמת, שבא לידי ביטוי בתסקיר, ובמכתב של הבר, אשר גם ראה את אביו נפטר לנגד עיניו בפתאומיות, וגם ראה אמו נעצרת.

18. הסנגור ציין כי תקופת המאסר המוסכמת ארוכה, וכי יש פסיקה המלמדת שאפשר גם ענישה קלה יותר, כך שהמדינה לא הקלה עם הנאשמת יתר על המידה. לעניין הקנס, טען הסנגור כי יש לקחת בחשבון שהמחיר הכלכלי העיקרי משולם על ידי הנאשמת במסגרת ההליכים האזרחיים המתנהלים מולה. נקבע קנס מסוים, שעל הנאשמת לעמוד בו. למרות שזהו סכום קטן לעומת סכום הגניבה, עבודה זה סכום משמעותי ביותר. הסנגור ציין כי המטרה הייתה להגיע לסכום שהוא ריאלי, שבמאמץ ניתן יהיה אכן לשלמו. הסנגור הצביע על הנתונים הכלכליים, המלמדים על כך שכל החסכוניות שהיו לנאשמת עוקלו בגין החוב לישרוטל ועל ידי נושים נוספים.

19. מהטעם האמור, ביקש הסנגור מבית המשפט לפרוס את תשלומי הקנס, כך, שהנאשמת אכן תוכל לעמוד בהם, בהנחה שמשכורתה, לאחר השחרור, תהיה נמוכה מאוד. כן ביקש הסנגור לדחות את מועד ריצוי עונש המאסר עד לאחר סיום תקופת המבחנים של הבת, על מנת ליתן לבת את שלווה הנפש לסיים את לימודיה כראוי, ותקופה קצרה נוספת לשם פרידה.

20. הנאשמת עצמה, הביעה חרטה עמוקה. בעיקר הביעה צער על הנזק שהיא גרמה לילדיה במעשי העבירה ובעונש שהביאה על עצמה. הנאשמת שיתפה כי יש לה תחושה שאיבדה את כל חייה, אין לה חברה. לדבריה, היא מתפרנסת מעבודות ניקיון ולעיתים ממתן ייעוץ בתחום חשבות שכר. עוד לדבריה, היא החליטה להגיע להסדר הטיעון כדי להקדים את המועד בו תוכל לשים את הכול מאחוריה.

דין

21. מעשיה של הנאשמת חמורים ביותר.

22. המדובר בסדרה ארוכה ומשמעותית של מעשי מרמה. מעשים אלה דרשו תכנון, תחכום ויכולת מניפולטיבית משמעותית. הנאשמת קיבלה נתונים ושינתה אותם, על מנת להביא ליצירת שיקים וחתימה עליהם, עבור סכומים שכלל לא נדרשו למערכת. הנאשמת מצאה את הדרך ליצור כלפי גורמים מסוימים בהנהלת החשבונות מצג שווא להוציא כספים, אך מבלי שהדבר ישפיע על גורמים אחרים בהנהלת החשבונות כך שתירשם ההוצאה כראוי. הנאשמת השתמשה בשמות של מאות עובדים תמימים, על מנת לקבל לכיסה סכומי כסף. זאת, שלא בידיעת אף אחד מאותם עובדים, תוך זיוף מסמכים שהגיעו אליה מעובדי משאבי אנוש ומסמכים נוספים. בחלק מהמקרים, עשתה כל זאת עשרות פעמים בחודש.

23. מעבר לסכומי הכסף האדירים שהנאשמת גנבה, מעשה חמור כשלעצמו, הפרה הנאשמת את אמון מעסיקה והממונים עליה, אשר נתנו בה את מבטחם, כדי לשמור על כיסו של התאגיד. בהקשר זה יודגש שאמנם מדובר בתאגיד גדול מאוד ורב משאבים, אך עדיין מדובר במערכת גדולה. שמפרנסת עובדים רבים. הגניבה מתאגיד זה היא גניבה לא רק מבעלי המניות, אלא גם מכל מי שפרנסתו תלויה בתאגיד.

24. הפרת אמון חמורה לא פחות היא הפרת האמון שניתנה לנאשמת על ידי חבריה לעבודה. הנאשמת הייתה חשבת שכר של הרשת והייתה אחראית על כל עובדי שבעת בתי המלון באילת. הנאשמת לא רק שלחה יד אל הכסף, אלא גם ניצלה את הגישה שלה לפרטים האישיים של העובדים ואת האמון שנתנו בה יתר עובדי משאבי אנוש והשכר. הנאשמת זיפה רשימות שהועברו אליה, באופן כזה שיכול היה להטיל חשד על עובדים אחרים ברשת. הדבר יכול היה להביא לסכסוכים משמעותיים בין העובדים לבין ההנהלה, בגין סכומים שנרשם במקום אחד ששולמו ובמקום אחר לא נרשם ששולמו. מבחינה זו, קשה היה לבית המשפט לראות את עדי התביעה, הנחקרים בחקירה נגדית, כאשר משמעותן של חלק מהשאלות שנשאלו הייתה הטלת חשד כי בעצם אלה שמעלו זה הם עצמם.

25. מכיוון שמדובר בהסדר טיעון אין צורך לקבוע מסמרות לעניין מתחם הענישה, חישוב "מספר האירועים", חפיפת עונשים וכל יתר השיקולים לפי תיקון 113 המבנים את רמת הענישה. יחד עם זאת, יש לומר שריבוי המעשים של הנאשמת, חומרתם ותחכומם, יכולים היו להביא לענישה חמורה הרבה יותר מהעונש המוסכם. לפיכך, השאלה העיקרית היא אם ראוי לכבד את הסדר הטיעון, המקל בעונשה של הנאשמת.

26. שיקולים לעניין הסדר הטיעון הם שיקולים כבדי משקל. דברי התובעת, לפיהם היו קשיים ראיתיים ובהם שאלות משפטיות ביחס לקבילות, יכולים להכריע. בחלק מהקשיים האלה נתקלתי ואף נדרשתי להכריע בשלב ניהול המשפט. החקירה בתיק זה נעשתה באופן חריג, בשל המורכבות המיוחדת של העבירות. למעשה, חלק נכבד מהבירור העובדתי בוצע על ידי גורמי פנים ברשת ישרוטל. מבחינה זו, החשש של המדינה כי לא תצליח להוכיח באופן קביל בסופו של יום את האשמה, או לפחות את היקף האשמה, מובן. מבחינה זו, ההחלטה של שני הצדדים, המאשימה והנאשמת, "לקנות סיכונים" ולהגיע להסכמה אודות עונש מוסכם על דרך הפשרה, היא החלטה נכונה.

27. שיקול חשוב נוסף המשפיע באופן תדיר על קבלת הסדר הטיעון הוא החיסכון המשמעותי בזמן השיפוט. המדובר לא רק בזמנו הציבורי של בית המשפט, אלא גם בזמנה הציבורי של התביעה וזמנם של העדים הרבים שהיו אמורים לבוא מאילת או מתל אביב ולהיחקר ארוכות, על פני עשרות ימי דיונים נוספים. סיום ההליך הזה מאפשר לבית המשפט להתפנות לתיקים אחרים, ואף לעניין זה יש משקל משמעותי בקבלת הסדר הטיעון.

28. הצדדים לקחו בחשבון שיקולים נוספים להקל על עונשה של הנאשמת ואף אלה באים בחשבון. ראשית, ההחלטה של המדינה להקל מאוד על הנאשמת בענישה הכלכלית באה בצל ההליכים האזרחיים שכבר החלו והגיעו עד פסק דין נגד הנאשמת. מבחינה זו, הנאשמת משלמת ב"ענישה טבעית" בכך שנכסיה וביתה עוקלו לטובת השבת הגניבה, ולו בהשבה חלקית. כך, שההסכמה, לקנס נמוך מאוד בנסיבות העניין ולהימנע מהשתתפות פיצוי, אינה מופרכת ויש לקבלה, במסגרת האיזונים הכלליים עליהם עמדה התובעת.

29. לקחתי בחשבון גם את יתר השיקולים לקולה שפורטו על ידי הצדדים, בהם מצוקת ילדי הנאשמת, הרקע המשפחתי שלה, המצוקה המשפחתית שנגרמה עקב מותו של בן הזוג ועוד. יחד עם זאת, לגבי המניע הישיר שאזכר לעיל בקצרה, בהקשר לבן הזוג השני של הנאשמת, שהימר ואיבד כספים, אין בידי לתת לך משקל

רב. עם כל ההבנה למצוקה של הנאשמת, אין מדובר בילדה בגיל ההתבגרות הנסחפת אחר בן זוג. הנאשמת הייתה בוגרת, מקצועית, אחראית, בתפקיד בכיר ביותר, שנהנתה מאמון רב. הנאשמת יכולה הייתה, וצריכה הייתה, להבין שאין המצוקה האישית שלה יכולה להצדיק, בשום פנים ואופן, ולו גניבה אחת, זיוף אחד, או רישום כוזב אחד במסמך אחד של התאגיד. התדרדרות הנאשמת לסדרת המעשים החמורה אינה יכולה להיות נסלחת על רקע המניע הישיר, ואף לא לזכות בהבנה של ממש. מכל מקום, למרות שטענה זו נדחית, הרי שיתר השיקולים לקולה במקומם עומדים, ומצטרפים לשיקולי המדינה בהסדר הטיעון.

30. עוד יש לקחת בחשבון כי, למרות שהעונש המוסכם קל יחסית למעשים, אין מדובר בעונש של מה בכך. ההסכמה היא לשנים של מאסר מאחורי סורג ובריח. זוהי ענישה בהחלט מוחשית, כך שעיקר האינטרס הציבורי, בקיום ענישה הולמת, מושג. אם כן, ההקלה אינה מופרזת, והיא מתאימה לתמורה שניתנת למדינה, המשקפת את האינטרס הציבורי. מבחינה זו, מדובר בהסדר טיעון קלאסי, העומד על יסוד השיקולים הקלאסיים, המתאים לכללים שנקבעו בפסיקה, ובמרכזם "מבחן האיזון" הידוע. לפיכך, יש לקבל את ההסדר.

31. בין הצדדים יש עדיין מחלוקת בשתי שאלות - השאלה הראשונה - עד כמה ראוי לפרוס את התשלומים לגבי חלק הקנס שאמור להיות משולם לאחר השחרור. כפי שצוין לעיל הסכמת המדינה במישור הענישה הכלכלית הלכה כברת דרך ארוכה מאוד לקראת הנאשמת. עם כל ההבנה לקשיים הכלכליים של הנאשמת, אין הצדקה ללכת עוד לקראת הנאשמת, מעבר למתחייב ממש מההסדר. לפיכך, סכום יתרת הקנס ישולם ב-36 תשלומים חודשיים, החל ממועד שחרור הנאשמת בפועל ממאסרה, כבקשת המדינה.

32. השאלה השנייה שבה יש להכריע היא שאלת מועד ההתייצבות לביצוע עונש המאסר. המדינה הסכימה לדחייה מסוימת, כבת 4 חודשים, מיום גזר הדין. זאת, על מנת לאפשר לבת הנאשמת לסיים את לימודיה, אך לא מעבר לכך. הסנגור ביקש זמן רב יותר, על מנת לאפשר הכנה נפשית ופסיכולוגית, בעיקר של בת הנאשמת, לתקופת המאסר. לטעמי, בעניין זה ניתן לדחות מעט יותר ממה שמסכימה המדינה. אולם, משניתן היום פסק הדין, הגיעה העת לריצוי העונש. דחיית הענישה היא בבחינת חריג. דחייה ארוכה מידי פוגעת בעיקרון מיצוי הדין ועלולה לפגום במראית פני הצדק. לפיכך, מועד ההתייצבות יקבע בערך 5 חודשים מהיום.

33. נוכח כל האמור, אני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 47 חודשים, בניכוי ימי המעצר (28/07/2010-05/08/2010). הנאשמת תתייצב לריצוי העונש ביום 6.9.16 עד השעה 10:30, בבית סוהר נווה תרצה. הסנגור יפנה את הנאשמת למיון מוקדם במסגרת שב"ס.

ב. שנה מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורה, שלא תעבור עבירה בה הורשעה או עבירת רכוש מכל סוג, שעונשה 3 שנות מאסר ומעלה.

ג. קנס בסך 100,000 ₪, ללא ימי מאסר תמורתו. לעניין אופן תשלום הקנס, 25,000 ₪ ישולמו מתוך ההפקדה שהופקדה בשלב המעצר, לצורכי החקירה, במסגרת תיק זה. המדינה תיתן הודעה על פרטי תיק בית המשפט בו מופקדים הכספים.

יתרת הקנס, בסך 75,000 ₪ תשולם ב-36 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מ-60 יום מיום שחרורה

של הנאשמת בפועל, מעונש המאסר. המדינה תיתן הודעה על מועד השחרור, על מנת שיקבע מועד מדויק לתחילת תשלום יתרת הקנס.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א אדר ב' תשע"ו, 21 מרץ 2016, בנוכחות הנאשמת, ב"כ עו"ד דחוח והתובעת עו"ד לוי.

חתימה